

МОЛОДИЙ КОМЧУН

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКЕДУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 34 (307).

П'ятниця, 16 вересня 1960 р.

Ціна 20 коп.

БОЙОВЕ ЗАВДАННЯ МОЛОДИХ БУРЯКОВОДІВ

СОНЦЕ лише показалося із-за обр'ю, а на буряковій плантації колгоспу імені Сталіна, Олександрійського району, багатолюдно. Дружно, з великим ентузіазмом трудяться члени ланки комсомолки Олександри Насьяненко. Вони працюють у тісній співдружності з механізаторами і водіями машин. Тому і робота спориться.

Колгоспники цієї бригади дали слово зібрати і вивезти цукристі до 10 жовтня, вибликали на змагання трудівників другої рілничої бригади. І зараз виборюють першість.

— Завтра неділя, але відпочивати ніколи, — каже ланкова. — Всі будемо працювати.

БУРЯКОВОДИ області добре попрацювали, щоб вибороти нинішнього року високий врожай цукрових буряків.

Але виростити хороший урожай — це лише початок справи. Тепер головне — зібрати його вчасно, швидко вивезти з ланів на приймальні пункти і переробні заводи, не втратити при цьому жодного кореня.

На бурякових плантаціях зараз працюють немало комсомольців. Це — ланкові і члени ланок, трактористи і комбайнери, водії машин.

МОЛОДИ БУРЯКОВОДИ! Від вашого сумлінного ставлення до праці, спритності, вміння і оперативності залежить успіх виконання почесного завдання: до 25 жовтня закінчити збирання, а до 5 листопада — перевезення цукрових буряків.

До редакції надходять матеріали юнкорів, ланкових і механізаторів, які свідчать, що моторі водії разом з усіма колгоспниками сповнені рішучістю множити свої зусилля, зустріти всенародне свято 43-х роковин великого Жовтня новими трудовими перемогами.

Сьогодні «Молодий комчун» друкує матеріали про славі діла буряководів. Приклад подають комсомольці і молодь Знамянського, Добровеличківського, Долинського і Рівнянського районів.

Очолити це трудове піднесення, організувати дійове соціалістичне змагання молодих механізаторів, особливо водіїв машин, допомогти юнакам і дівчатам виконати взяті зобов'язання — першочерговий обов'язок райкомів, комітетів первинних комсомольських організацій.

Проте, в окремих районах не відчувається провідна роль комсомольців на збиранні і вивезенні цукрової сировини.

Бюро обкому КП України нещодавно прийняло постанову «Про незадовільне розгортання збирання цукрових буряків в колгоспах і радгоспах області». В ній різко критикується за ганебне відставання Ново-Георгіївський, Гайворонський, Маловисківський і Ульяновський райони.

Ця критика стосується і вас, секретарі райкомів комсомолу тт. Аванумов, Туровцев, Сиченко, Головерда. Пора вам залишити кабінети, вийти на бурякові плантації і там разом з активістами організувати дійове змагання, надолужити прогаєне.

РІВНЯТИСЯ НА КРАЩИХ. БУТИ В ПЕРШИХ РЯДАХ БІЙШІВ ЗА ВИСОКИЙ УРОЖАЙ — ТАКИЙ ДЕВІЗ СЬОГОДНІ У МОЛОДИХ БУРЯКОВОДІВ.

ПЛЕНУМИ КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО І РАЙОННИХ КОМІТЕТІВ ЛКСМУ

Пленум Кіровоградського міського ЛКСМУ увільнив О. С. Ткаченка від обов'язків першого секретаря міському у зв'язку з обранням його секретарем обкому комсомолу. Першим секретарем Кіровоградського міського комсомолу обрано В. О. Сокуренька, дру-

гим секретарем — Н. О. Івахненко.

Пленум Петрівського райкому комсомолу увільнив В. Л. Захарченка від обов'язків першого секретаря райкому у зв'язку з його виїздом на навчання. Першим секретарем обрано М. Г. Гайдамаку, другим

секретарем — Н. О. Івахненко.

Пленум Олександрівського райкому комсомолу увільнив Л. Ф. Кириченка від обов'язків першого секретаря у зв'язку з виїздом на навчання. Першим секретарем обрано Л. П. Борбицьку, другим — О. Н. Усатенка.

На комсомольських ГЕКТАРАХ

МИХАЙЛО Осін, комбайнер колгоспу імені Енгельса, Ново-Українського району, за день збирає буряки з площі 5—5,5 гектара при нормі 4 гектари. Викопав і очищені корені не залежуються на полі — шофери забирають їх прямо з-під ножа. Комсомолец Володимир Коваленко на вивозі цукристих виконує по півтори норми.

Л. БЛІТМАН,
юнкор.

КОМСОМЛКА Зінаїда Тягнібіда — молода ланкова колгоспу імені Фрунзе, Долинського району. Добре попрацювала вона з своїми подругами на вирощуванні буряків. Тепер ланка дружно взялася за збирання врожаю. Не менше 250 центнерів коренів одержать дівчата на кожному з 14 гектарів.

Л. ВЕЛИКОРОД.

ВАГОМІ цього року

буряки на нашій плантації. Та й чому б їм не бути такими, коли члени ланки і гній під оранку внесли, і підкормку вчасно робили, і старанно доглядали. От і віддичила земля високим врожаєм за працю нашу натхненну. Віряться, що зобов'язання своє — зібрати по 275 центнерів коренів з гектара — буде виконане.

Тепер у нас відповідальний період — збирання і відправка сировини на завод.

Старанно трудяться в ці дні Оля Висікан, Оксана Безпала, Євдокія Каретна, Марфа Білан та інші — всі 33 члени ланки. Вони сповнені єдиним прагненням — до 10 жовтня закінчити збирання.

О. КАСЬЯНЕНКО, ланкова колгоспу імені Сталіна, Олександрійського району.

На знімку: ланкова Олександра КАСЬЯНЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

секретарем — В. В. Артемька.

Пленум Новоградського райкому комсомолу увільнив І. І. Китаєва від обов'язків першого секретаря у зв'язку з виїздом на навчання. Першим секретарем райкому обрано М. А. Заболотню.

Пленум Олександрівського райкому комсомолу увільнив Л. Ф. Кириченка від обов'язків першого секретаря у зв'язку з виїздом на навчання. Першим секретарем обрано Л. П. Борбицьку, другим — О. Н. Усатенка.

До 25 жовтня зібрати всі корені!

ТАКИЙ НАШ РУБЕЖ:

Возити цукрову сировину так, як М. Прихідько, М. Яровенко, А. Шевчук і М. Завалко!

Похвальна ПОМИЛКА

ДІВЧАТА не помітили, як і до краю плантації дійшли.

— Ох, і стомилися ж! — вихолалося в Оленки Бадьорої.

Але в очах її світилися вогники радості. Та хіба ж немає чого радіти? Адже проривку завершили. Спасибі механізаторам: виручили!

Тільки промовила, як з-за лісосмуги вихопився мотоцикл. Під'їхав бригадир Василь Мельник.

— Закінчили? От і молодці! — похвалив він. — Значить, по 400 думаєте?

— Обов'язково! — підтвердила ланкова Олена Ясинська. — Працюємо, навчимося — більше вирощуватимемо. Он наша Ніна Филімонівна Островерха по 600 зобов'язалася. З Пелагією Громичук змагається.

І, звертаючись до бригадира, додала:

— Коли ж це Ніна поїде до неї?

— Завтра. Всією ланкою.

— Скоріше б... Розпитаємо тоді про все. Багато, мабуть, цікавого узнаємо.

ЦІЛЕ літо навідувалися дівчата до буряків. Навіть тоді, коли не працювали на плантації. Ідуть, бувало, до комбайна чи соломі скиртувати та й забіжать полюбуватися своїми цукристами. А ті вже всю ділянку встелили буйним листом.

— От коли б це дощик... Олена якось і додому принесла одного кореня.

— Бачите, мамо, неда-

ремно працювали. Правда ж, хороший?

— Гарні, доню.

ЗВУЧИТЬ над буряковими ланками симфонія осіннього трудового дня. Гудуть трактори, поспішають автомашини, вицвіють наповнені «білим золотом». — Еге-ге-е-ей! — прокотилася дзвінкий дівочий голос.

Олена бігла за трактором, тримаючи в руці підрізаний буряк.

— Стій!

Трактор зупинився.

— В чому справа? — здивовано запитав тракторист. — Як це «в чому справа»? А це що? — і показала буряк. — Нам не потрібно такої допомоги! Можеш забиратися з поля геть!

— Та хіба ж я винен, що у вас он які вирости. Навіть лапам підкопувача немає де пройти, — хотів було пожартувати хлопцеві, але, побачивши суворий погляд ланкової, осікся.

— Гарзд! Більше не буди.

— Дивись мені! А то...

Трактор знову рушив. Олена Ясинська придириливо перевірляла якість роботи. Потім пішла до подруг.

— Ми помилилися, Олено. Сподівалися по 400 центнерів з гектара одержати...

— А матимемо більше, — перебиваючи одна одну, загомоніли подруги.

— Нічого, — усміхнулася ланкова. — Ця помилка похвальна.

М. ШЕВЧУК, юнкор.

Колгосп імені Шевченка, Ульяновського району.

По-швидкісному

Недавно демобілізувався з лав Радянської Армії. Добру школу пройшов там, оволодів спеціальністю шофера. Тепер працюю в сільгоспартелі «Україна». Добровеличківського району.

В колгоспній автоколоні 12 комсомольців. Обговоривши заклик ямпільських буряководів, ми добре підготували свої машини для транспортування цукрових буряків: старанно відремонтували двигуни, на 50—60 сантиметрів наростили борти, встановили скрепки і сітки для швидкого розвантаження. Я і мої товариші Микола Леміщук, Анатолій Шевчук, Микола Завалко, Микола Яровенко і інші вирішили з бурякового поля до Перегонівського цукрозаводу — на відстань 60 кілометрів — робити по 4—5 рейсів щодоби.

Збирання буряків почалося. Ми вже зробили перші десятки рейсів і перевезли більше 2.500 центнерів коренів.

М. ПРИХІДЬКО, шофер.

Бути рясному ВРОЖАЄВІ

ПШЕНИЦЯ ЗЕЛЕНІЄ

ЯК ТІЛЬКИ зібрані площі звільнялись від пожнивних решток, механізатори колгоспу «Пам'ять Леніна», Вільшанського району, зразу ж приступали до оранки ґрунту. Михайло Ступаченко, Іван Рудковський, Сергій Журавель добре підготували ріллу.

З таким же успіхом вони ведуть осінню сівбу. 380 гектарів пшениці уже дали дружні сходи.

А. НІМЕРОВСЬКИЙ, колгоспник

МОЛОДЬ ПОСТАРАЛАСЯ

Ще день-два, і бригада завершить сівбу озимих. З такими комсомольцями, як у нашому колгоспі, 200-пудовий урожай буде вирощений. Рілля підготували м'яку, і зерно лягло у розпушений вологий ґрунт. Ті площі, що засіяли в перші дні, дружно зазеленіли. Ніде не видно ні «лисин», ні «балалайок». Це наші хлопці й дівчата так постаралися: трактористи Іван Панкратій, Олексій Степаненко та сільгоспці Катя Деркач, Марія Добаш, Аня Іванська. Кожного дня по 4—7 гектарів зверху норми вони засівали.

Не можна не віддати належне і нашим практикантам, учням Гайворонської школи механізації Миколі Мушегу і Олексію Литваку. Це ж їх руками було відремонтовано сівалки.

Одночасно з сівбою, сплоскуванням і підготовкою до збирання буряків ми розгорнули вивозку добрив на поля. Під цукрові буряки вже вивезли 2800 тонн перегною. На удобрених площах розпочали оранку глибокого язбу. Тут відмінно працюють молодий тракторист Василь Величко і комсомолец-причіплювач Іван Шудра.

І. КОЛІСНИК, бригадир першої комплексної бригади колгоспу імені Калініна, Добровеличківського району.

Вчора розпочався ударний республіканський місячник по збору МЕТАЛЕВОГО ЛОМУ.

Комсомольці і молодь! Дано більше сировини мартенам!

Ближче до людей,

Звіти і вибори
в комсомолі

КОМСОМОЛЬЦІ Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату і понині пам'ятають підготовку до минулорічних звітно-виборчих зборів. Тоді були неприємні для них ділі. Хтось із членів комітету мимохідь повідомив біля клубу, що їх секретар буде звітувати, хтось переказав про це іншим в цехі і на будівельній майданчик.

Напередодні біля прохідної підприємства з'явилася оголошення, а на збори прийшло всього 22 комсомольці з 117. Членам комітету довелося червоноліт переконувати міськомком т. Гребенюком і розшукувати комсомольців, щоб зібрати для голосування потрібну кількість членів організації.

Секретар міськомкому зрозумів, чому так мало слухних зауважень, пообіцяв частіше присилати у Володимирівку інструкторів, бути самому на комсомольських зборах. Вечері т. Гребенюк виїхав у Знам'янку. Відтоді його тільки й бачили.

Правда, колишній секретар заводського комітету Віктор Іванов стурбовано розповідає:

— Приїхав яось влітку т. Гребенюк на завод, завітав до мене. Та не комсомольськими справами цікавився він — в автоколоні комбінату йому потрібно було розшукати якусь людину. На тому все й скінчилося.

Цього року на звітно-виборні збори т. Гребенюк направив другого секретаря т. Ярошицьку, бо йому, напевне, не дуже то хочеться червоноліт перед молоддю за свої торішні пишномовні обіцянки.

Що ж приніс звітний період для молоді одного з найбільших підприємств району? Чи сталися зрушення в роботі організації?

ДО ЖИТТЯ

Як у доповіді секретаря комсомольської організації Віктора Іванова, так і у виступах, дуже скромно і скуппо говорилось про успіхи.

Члени комітету багато дечого намічали зробити, вносили рішення і не доводили їх до кінця. Торік з першого вересня у селищі почала працювати школа робітничої молоді. Бажання вчитися виявило чимало юнаків і дівчат. Та в перший же місяць учбового року школу залишило біля десяти чоловік. Сезон цукроваріння продовжується десь до середини січня. Більшість робітників їде на інші підприємства. На цьому й закінчується їхня освіта, бо про подальше трудове влаштування і навчання робітників комітет, власне, не турбувався. Тож і не випадково, що 39 виробничиків мають освіту від трьох до семи класів. Є над чим замислитися членам комітету!

На комбінаті нерідко можна зіткнутися з таким явищем: молода енергійна людина, а не по роках записалась в «старик». Тамара Буряк, як і багато її подруг, вийшла заміж, після чого місяцями не з'являється на збори, не сплачує членських внесків. Тільки за серпень в організації мають заборгованість по внесках 20 чоловік. Про це на зборах говорили Микола Михайлов, Анатолій Ямковий, Леонід Гончаренко. Але члени комітету зайняли нейтральну позицію. Вони не знаходили часу аби просто не бажали викликати цих людей на засідання, відверто поговорити з ними, по-

цікавитись, чому вони відійшли від життя організації.

Не все гаразд було з відпочинком молоді. Минулої суботи, наприклад, з танцювального майданчика за кілька кілометрів навкруги розносились дивовижні звуки. Хриплим голосом якийсь, з дозволу сказати, «артист» виконував шось подібне до пісні. В його репертуарі «Огни притона...», «Хочу мужа я...» та знівечені, перелицьовані на бульварну манеру слова віршів Сергія Єсеніна.

Цю «продукцію» з мовчазної згоди членів комітету підносять в парку відпочинку незаблагливі до художнього смаку люди. А комсомольці ніяк не наважаться оголосити війну цій бульварщині.

Добре було, щоб секретарі Знам'янського міськомкому ЛКСМУ тт. Гребенюк і Ярошицька хоч раз приїхали із заводу і послухали оті «мелодії», тоді б їхнє ставлення до комсомольської організації комбінату, напевне, змінилось б. Адже своєю невідповідністю зі станом комсомольської роботи на заводі т. Ярошицька сама відверто пояснює тим, що була тут, мовляв, проїздом, мимохідь і не встигла ні в що, крім протоколів, заглябитись. А дуже потрібно було б комсомольському вожакові заглянути не лише в папери, а й в серця комсомольців.

Ще одну помилку допустили в комсомольській організації цукрозаводу при обранні складу комітету.

З наповнення т. Ярошицької секретарем був обраний Анатолій Ямковий — комсомолець призначеного віку. А через п'ять днів йому вручили повістку, і знову довелося переобирати секретаря.

Похапцем підготовлені і проведені звітно-виборні збори в сабліно-знам'янській організації повинні послужити гірким уроком для комсомольських керівників району при підготовці і проведенні зборів в інших організаціях.

О. СЕРГІЄНКО.

ДО ЗАНЯТЬ ГОТОВІ

Ще у червні розпочали ми підготовку до нового навчального року. Зібрали секретарів первинних організацій на семінар, розяснили їм, що і як треба зробити для створення гуртків, порадили звернутися за допомогою до первинних організацій, щоб вони виділили пропагандистів. Незабаром після цього працівники райкому комсомолу і активісти були направлені у села для проведення відкритих комсомольських зборів.

Щоб не трапилося так, як минулого року, коли у районі залишилось поза навчанням багато юнаків і дівчат, у тому числі й частина комсомольців, ми створили більше гуртків, залучили в них всіх членів ВЛКСМ. Політичною освітою, враховуючи і учнів старших класів середніх шкіл, нині буде охоплено понад 2200 комсомольців, а також 250 чоловік неспількової молоді.

Слухачі вивчатимуть конкретну економіку і біографію В. І. Леніна, історію КПРС і комсомолу. Більше 300 комсомольців навчатиметься в сітці партійної політосвіти, близько вісімдесяти будуть самостійно вивчати основи марксизму-ленінізму та історію КПРС.

Партійні організації виділили пропагандистами у гуртки по вивченню історії КПРС та конкретної економіки підготовлених комуністів. До цієї роботи залучаємо також бібліотекарів, агрономів, учителів. Наприклад, у колгоспі імені Пархоменка гурток по вивченню економіки сільського господарства буде вести агроном М. З. Кубальський, а гурток «Комунізм — практичне завдання нашого покоління»

наприклад, добилася звання колективу комуністичної праці. І не випадково колгосп нині займає перше місце у районі по падоях молока.

В минулому році добре працювали гуртки в колгоспі імені Калініна та в Добровеличківській школі-інтернаті. Пропагандисти А. І. Маракуца та А. І. Верба знову призначені керівниками гуртків.

На жаль, поряд з хорошими прикладами мали місце і серйозні недоліки в комсо-

мольській політосвіті. Особливо незадовільно була поставлена ця робота в колгоспах імені Чкалова, імені Кірова (с. Липняжка), «Зоря комунізму», де пропагандистами працювали Г. Майдебура, В. Змеул, М. Дранко.

Залишається небагато часу до першого заняття, і навчальний рік ми почнемо організовано.

В. МУХАЧОВ,
секретар Добровеличківського райкому комсомолу.

Побуваймо на святі Тваринника

Нещодавно Юлії Кулик присвоєно звання ударниці комуністичної праці. Дарма, що дівчина наймолодша доярка в артілі. Та працює вона не гірше досвідчених. Сьогодні на її рахунок 2393 літри молока на кожну корову.

Фото молоді доярки поряд з іншими красується на Дошці пошани колгоспу «Росія», Ульяновського району.

Л. ЖИГАЛОВ.

ПРОЙДЕ ще кілька тижнів, і кращі тваринники області зберуться в Кіровограді на своє перше

свято. Готуються до нього і доярки колгоспу імені Петровського, Олександрійського району, Катерина Хмельська та Надія Васильченко. Вони вже надали по 1700—1800 літрів молока від кожної корови.

Г. КРИВЕЦЬ,
секретар комсомольської організації.

У БРИГАДІ Миколи Борідченка з колгоспу імені Леніна, Знам'янського району, наслідують приклад знатного механізатора Миколаївщини О. П. Рожка.

«Взяти худобу під кон-

Хороша спеціальність у Олексія Хрипакова — прикрашати рідне місто красивими спорудами. В Олександрійське будуправління № 3 юнак прийшов в минулому році, повернувшись з рядів Радянської Армії. Він працює в бригаді ліпників. Зараз Олексій та його друзі оздоблюють красивий триповерховий будинок музичної школи в м. Олександрії. На знімку: Олексій ХРИПАКОВ. Фото Г. ТАНСЬКОГО.

Їх девіз — достроково!

Розгоряється
блакитна заграва

По всій країні спалахують яскраві вогники електрозварки, запалені молодими. Багато друзів блакитного полум'я є і серед молодих червонозорівців. Механо-складальні цехи заводу найбільшим часом повинні перейти на новий, більш прогресивний вид зварювання — в умовах захисного середовища вуглекислого газу. Газоелектрозварювання витіснить ручну дугову зварку. Для такої серйозної перебудови потрібно багато хороших спеціалістів — кваліфікованих зварювальників.

І тут на допомогу прийшли комсомольці, які не залишаються спокійними там, де справа стосується технічного прогресу. Сто молодих робітників виявили бажання без відриву від виробництва набути професію електрозварювальника. Новим видом зварювання досконало оволоділи робітники третього механо-складального цеху — фрезерувальник Георгій Янишевський, токар Віктор Алексєєв, слюсар Анатолій Котенко, ваятажник Анатолій Лопатін. В цілому по заводу за час, що минув після VIII пленуму ЦК ВЛКСМ, 40 молодих робітників вивчили газоелектрозварювальну справу й готові працювати на цій провідній ділянці.

Рух за оволодіння суміжними спеціальностями набрав широкого розмаху серед молоді заводу. І найпопулярнішою з них стала спе-

ціальність електрозварювальника. Нею оволодівають слюсари, токари, фрезерувальники й інші робітники, щоб розгорялася в цехах рідного заводу заграва голубих вогників.

М. БАБИЧ,
начальник бюро технічного навчання заводу «Червона зірка».

УМІЛОЮ свинаркою у колгоспі імені Чапаєва, Знам'янського району, зарекомендувала себе Катерина Харитоненко. Протягом семи місяців вона одержала по 13 поросят на основну свиноматку. Весь приплід у хорошому стані.

Б. ВОРОНА.

ЩОБ МІСТА І СЕЛА БУЛИ МОЛОДИМИ

З КОЖНИМ роком кращає шахтарська Олександрія. Широкі асфальтовані вулиці міста прикрашаються новими кварталами жилих будинків. Скільки молодих рук працює на спорудженні цих красивих об'єктів.

Переक्रивають норми виробітку, в строк і якісно виконують замовлення для будов члени комсомольської молодіжної бригади арматурників заводу залізобетонних виробів (бригадир т. Бобошко). Хороша слава лине про трудові успіхи комсомольсько-молодіжної бригади електрослюсарів з будуправління № 1, яку очолює В. Мазур, та бригаду мулярів з будуправління № 3, очолювану комсомольцем Русаковим.

А. ГОНЧАР,
секретар МК ЛКСМУ.

Росте Мала Вільшанка, будеться. Ось і цього року 40 сімей зводять нові добротні будівлі. Та раптом пішли дощі, а в багатовісних будівлях немає ще дахів. Це загрожувало саманним стінам, стелі. На виручку прийшли комсомольці. Комітет вирішив: допомогти односельчанам.

Наступного дня юнаки з'явилися до колгоспниці М. Я. Дубуграй. Над її но-

вим будинком швидко звели крокви, зробили покрівлю. Потім з'явився дах, хаті колгоспниці Г. В. Лавренчук.

Майстрами будівельної справи показали себе ступник секретаря бригади комсомольської організації Віктор Коринний, тесляр Микола Сарданов і інші.

М. КУЦАРЄВ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені XXI з'їзду КПРС, Вільшанського району.

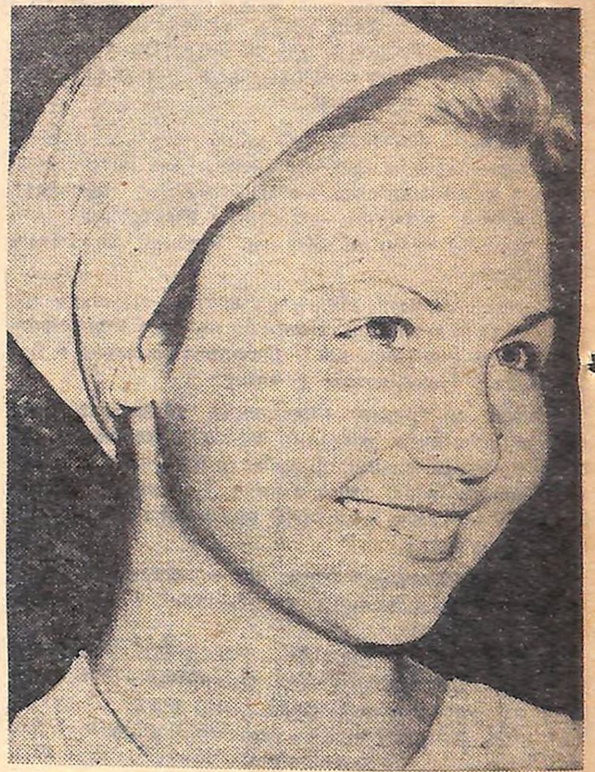
ЗМІНЮЄ своє обличчя с. Олександрівка, Петрівського району. Тут з'явився клуб, виростає нова вулиця Жовтнева. Тільки за останні два роки більше п'ятдесяти сімей колгоспників справили новосілля.

Нещодавно тут сталася це одна новина: в хатах хліборобів засвітилися лампочки Ілліча.

О. ТАРАСЕНКО.

Познайомтеся, друзі, з цією дівчиною. Це — комсомолка Раїса Козлітїна. Після десятиріччя вона прийшла в ливарний цех заводу «Червона зірка». Добре освоїла професію стержнивиці. Тепер Раїса — керівник бригади. Очолованій нею колектив значно перевиконав зміни завдання при високій якості.

На знімку: Раїса КОЗЛІТІНА. Фото О. ШАРИКОВА.

Вечір зустрічі з першокурсниками

Минулої неділі в святково прибраному актовому залі зібралися старшокурсники, викладачі, щоб привітати наймолодших членів інститутської сім'ї.

Глибоко опанувати науками, стати гідними звання радянського вчителя бажують першокурсникам випускників В. Ігнат'єва, А. Орлова.

Урочистим був момент вручення першокурсникам студентських білетів разом з букетами квітів.

Схвильовано звучать слова подяки студентів першого курсу О. Шаповалова, А. Лук'янченко, Ж. Поїшук, С. Шаповалової. Вони запевняють викладачів інституту та випускників, що будуть їхньою гідною зміною.

Після короткої офіційної частини відбулися концерт, ігри, атракціони, танці.

Л. ДОБРИНІНА,
студентка 4-го курсу філологічного факультету Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

ВІН ЛЮБИВ ЖИТТЯ КРИЛАТЕ

Їх виховав
КОМСОМОЛ

6.

МОРОЗНИМ січневим ранком 1944 року жителі м. Кіровограда із слізьми радості зустрічали своїх мужніх визволителів — воїнів Радянської Армії.

А коли лінія фронту відійшла далеко на захід, у глибокому яру на околиці м. Кіровограда були знайдені трупи комсомольців-підпільників, по-звірячому замучених гітлерівцями.

1.

ЛАСКАВО світило квітнєве сонце, зеленіла трава, але пригнічені горем матері, жінки і сестри не помічали цього. Захлинаючись від сліз, вони ходили поміж рядами вбитих, розшукували рідних, яких можна було пізнати тільки по одягу. Суцільний стогін стояв у глибокому яру.

А кого шукає ця стара жінка? Сина? Чоловіка? Шукає і не знаходить. В глибині душі теплився вогник надії: можливо, любимої людини немає тут? Але...

— Ой... ой... ой!.. — голосні ридання приголомшили присутніх і, віддаючись жалісною луною, покотилися вдалину. По розкуйовдженій білій шевелюрі вона пізнала його. Матері здалося, що косогори, які створюють яр, почали сходитися все сильніше і сильніше, стискають її.

— Син, синочок мій! — безсило простогнала мати і, втрачаючи свідомість, упала на руки овдової невістки.

Син, любий її Петрусь, лежав з простреленим черепом і спаленими до кісток підощвами ніг. Його набряклі, перебиті руки були міцно скручені колючим дротом...

2.

ПЕТРО Лахман народився в м. Кіровограді в будиночку, розміщеному на мальовничому схилі Ігула. Білявий, викрастий хлопчина ще в шкільні роки виділявся серед своїх ровесників добротою, веселою вдачею і тим, що писав вірші. Любив до літератури у хлопчика зародилася ще в ранньому дитинстві. І тоді, коли його товариші, озброївшись «паганями» і «шаблями», пустували, граючи в «козака-розбійника», він просиджував за читанням любимих книг.

З успіхом закінчивши середню школу, Петя Лахман поступив на літературний факультет Кіровоградського вчительського інституту і там повністю віддався літературній роботі. Любив до літератури, яка визначилася ще в дитинстві, виявилася сильною і владною. Лахман працював в багатотиражній заводській газеті «Червонозорівець», в редакції «Кіровоградської правди», літературним працівником в районній газеті «Сталінським шляхом».

В своїх багаточисленних статтях і віршах, яких, на жаль, мало збереглося, молодий поет з властивою йому пристрастю викривав пороки, що гальмували наш рух уперед. Він дуже любив життя і сам втілював у собі найкращі риси людини, гідної його. В одному з своїх творів Петро писав:

...Про любов написано багато,
Кожен з нас по-своєму любив.
Я ж люблю оце життя крилате
В шумі вулиць, в колосінні

Поет-комсомолец довгий час, починаючи з 1936 року, до початку війни очолював групу початкуючих поетів Кіровограда. Трудолюбивість, прив'язаність і чуйність до товаришів, безкорисна міцна дружба були найяскравішою рисою його характеру.

Товариш Петра Лахмана, нині офіцер у відставці, Костянтин Григорович Лукашевич згадує про нього:

— Одного разу, ще будучи студентами літфаку Кіровоградського вчительського інституту, ми пішли купатися на Ігулу. Раптом хтось із нас запропонував: «Ану, хто першим добіжить до річки, скидаючи на ходу одяг, і стрибне у воду». Всі кинулися вперед. Першим, захекавшись, стрибнув Яценко. Але тут же захлинувся і став тонуть. Петя, не встигнувши роздягнутися, прямо в одязі

стрибнув за ним, намагаючись врятувати друга, але, на жаль, його зусилля були марними.

Лахман більше всіх сумував за втраченим другом. Він же організував і похорони. А коли дізнався, що мати студента, хвора жінка, із загинеллю сина втратила останню надію, витяг з кишені свою стипендію і запропонував

— Хальт!.. Хальт!.. — заверещав він.

Вмить Лахман мертвою хваткою вчепився в горло патруля.

4.

ВІДТОДІ на афішних будках, щитах і парканах почали з'являтися листівки з надписом: «Підпільна диверсійна організація іме-

ні К. Е. Ворошилова». Це під редакцією Петра Лахмана і Миколи Василенка видавалися листівки для населення. В них викривався так званий «новий порядок», який на своїх багнетах намагалися утвердити гітлерівці, викривалися зрадники Батьківщини, друкувалися зведення радінформбюро про становище на фронтах.

3.

ЛИПЕНЬ 1941 року. Шосейними і степовими шляхами вдень і вночі нескінченним потоком тягнуться підводи, автомашини, люди. Йде евакуація в тил. На пероні рідні прощаються з тими, хто від'їжджає на фронт. В двірях товарних вагонів стоять солдати. Одні палять цигарки, насупивши брови, інші співають задумливі українські пісні.

«Як шкода, що я із своїм зором не зможу бути корисним на фронті, — писав в листі своєму другу Костянтину Лукашевичу Петро. — Та не біда, я постараюсь і тут, в тилу, бути корисним».

5 серпня 1941 року гітлерівці окупували Кіровоград. В місті почалися безчинства загарбників і прихвостнів-поліцаїв, що продалися їм. Німці арештовували активістів, грабували і розстрілювали ні в чому не винних жителів. Але, невідляччись на весь жах підневільного життя, радянські люди не здавалися. В місті почали організуватися підпільні диверсійні групи, на чолі яких стояв підпільний обком партії. Одну з таких груп очолював комсомолец Петро Лахман. Корінний кіровоградець, він знав всі входи і виходи, знав людей, на яких можна було покластися...

Випав перший сніг. Партизани значно активізували свою діяльність. Наякні гітлерівці ще більше посилюли пильність. Вдень і вночі по вулицях походжали замерзлі, обмотані ганчір'ям патрулі. Наказом коменданта ходіння по місту в пізній час суворо заборонялось. Та радянських патріотів неможливо було залакати. Саме вночі Петро Лахман, вчитель Микола Василенко і робітник молокозаводу Петро Сазанчук пробралися в домовлене місце, де був захований радіоприймач. Вони упакували його, покладали на санки й тихо вийшли з двору.

Під ногами поскрипував сніг. П. Сазанчук і М. Василенко тягнули санки, а Петро, піднявши комир і озирнувшись, шов позаду них. Навколо стояла нічна тиша, тільки інколи то там, то тут лунали постріли насторожених вартівих. Раптом із-за рогу виткнувся чорний силует німця.

погнали людський натовп. До нього проникли Петро Лахман та Петро Сазанчук. Ось і аеродром. Заметени до крил снігом, стоять стерт'яники з чорною свастикою на фізеляжах.

— Отут ми і підчистимо, — лукаво підморгнувши, тихо сказав Сазанчук Лахман, і поклав під колеса мина.

Надвечір, коли, прогрівши мотори, літаки стали підійматися в повітря, пролунав вибух. Угору метнувся стовп диму, несучи за собою уламки крил, шматки металу і сніговий пил.

Безперервний зв'язок Лахман підтримував з партійними підпільцями на чолі з секретарем обкому партії М. М. Скірдою. Порзаних партизанів таємно привозили в Кіровоград в домовлене місце. Лахман з допомогою лікаря Григорія Микитовича Буякова влаштуовував їх в лікарню. Після одужання вони постачали необхідною зброєю і знову йшли в ліс.

З кожним днем все більше й більше окупаційна влада почала відчувати діяльність підпільної диверсійної групи. Так чи інакше, командирів підпільної організації треба було приховатися, бо йому було наказано щодня ходити в поліцію на реєстрацію. До того ж по слідах ходили шпигуни, не даючи спокою ні вдень, ні вночі.

За наказом підпільного партизанського штабу групи, який знаходився в Кіровограді, П. Лахман зі своєю групою перебазувався в село Федорівку, Кіровоградського району. На той час до складу групи входило вже до сорока чоловік. Ядром цього загону були комсомольці: вчителі Федорівської школи Григорій Шпаченко, Петро Залізняк, учень Коля Кукало, голова районного комітету фізкультури Федір Білецький та інші.

Частина товаришів — Юрій Лаврусь, Микола Василенко, Ніна Замкова залишилася в місті для роздобування документів і розповсюдження листівок. Група отруювала молокопродукти, виводила з ладу сільськогосподарський інвентар, псувала зв'язок німців.

Після звільнення П. Лахман став діяти обережно, але ще енергійніше. Раніше в його розпорядженні був один приймач і декілька пістолетів. Тепер же він керував цілою підпільно-диверсійною групою, вдавє більшою кількістю. Загін повністю озброївся. В його розпорядженні була достатня кількість зброї і вибухівки.

В той час в м. Кіровограді знаходився табір військовополонених. Німці використовували хворих і поранених бійців на каторжних роботах.

Петро Лахман через своїх товаришів розіслав листівки в районі області. В них Петро Лахман закликав жителів міста і навколишніх сіл зібрати харчі для тих, хто перебував за колючим дротом. А коли привезли продукти, Петро особисто добився у начальника гарнізону дозволу передати їх військовополоненим. Вранці, коли виснажених радянських солдатів і офіцерів виводили на роботу, Петро Лахман, Петро Сазанчук, Олександра Овчаренко і Марія Таран вже стояли з підводами, на яких були різні продукти. Кожному військовополоненому вручали хліб та інші харчі. В хлібіві знаходилися листівки, які закликали тікати з табору у ліс до партизанів. Військовополонені, яким удавалось втекти, одержували від Лахмана документи і пробіралися в партизанські загопи.

Зима 1942 року видалася сніжною. На очистку аеродрому німці

погнали людський натовп. До нього проникли Петро Лахман та Петро Сазанчук. Ось і аеродром. Заметени до крил снігом, стоять стерт'яники з чорною свастикою на фізеляжах.

— Отут ми і підчистимо, — лукаво підморгнувши, тихо сказав Сазанчук Лахман, і поклав під колеса мина.

Надвечір, коли, прогрівши мотори, літаки стали підійматися в повітря, пролунав вибух. Угору метнувся стовп диму, несучи за собою уламки крил, шматки металу і сніговий пил.

Безперервний зв'язок Лахман підтримував з партійними підпільцями на чолі з секретарем обкому партії М. М. Скірдою. Порзаних партизанів таємно привозили в Кіровоград в домовлене місце. Лахман з допомогою лікаря Григорія Микитовича Буякова влаштуовував їх в лікарню. Після одужання вони постачали необхідною зброєю і знову йшли в ліс.

З кожним днем все більше й більше окупаційна влада почала відчувати діяльність підпільної диверсійної групи. Так чи інакше, командирів підпільної організації треба було приховатися, бо йому було наказано щодня ходити в поліцію на реєстрацію. До того ж по слідах ходили шпигуни, не даючи спокою ні вдень, ні вночі.

За наказом підпільного партизанського штабу групи, який знаходився в Кіровограді, П. Лахман зі своєю групою перебазувався в село Федорівку, Кіровоградського району. На той час до складу групи входило вже до сорока чоловік. Ядром цього загону були комсомольці: вчителі Федорівської школи Григорій Шпаченко, Петро Залізняк, учень Коля Кукало, голова районного комітету фізкультури Федір Білецький та інші.

Частина товаришів — Юрій Лаврусь, Микола Василенко, Ніна Замкова залишилася в місті для роздобування документів і розповсюдження листівок. Група отруювала молокопродукти, виводила з ладу сільськогосподарський інвентар, псувала зв'язок німців.

5.

У ВЕРЕСНІ 1943 року Лахману стало відомо, що на околиці Кіровограда—Балашівці знаходиться гітлерівський склад, який потилено охороняється фашистами. Однієї ночі він і Микола Кукало пробралися до складу і підпалили його. Яскравочервоні язички полум'я вмить охопили будинок. Намагаючись спіймати паліїв, фашисти оточили всі підступи до палючого складу, але сміливці і сліду не було. Загін П. Лахмана неодноразово в ряді сіл зривав невдівлення молоді в німецьке рабство. П. Лахман діставав у лікаря Г. М. Буякова медичні довідки та інші документи, що давали можливість звільнитися від відправок в Німеччину, і через зв'язківців передавав їх тим, кому вони були потрібні. Працюючи на Федорівському молокопункті, П. Лахман часто приїжджав в Кіровоград і разом з молокопродуктами транспортував зброю, а також добував через зв'язківців необхідні зведення. А одного разу, коли він в бідонах з молоком привіз в Кіровоград вибухівку і важливі документи, бухгалтер молокозаводу Ніна Замкова ахнула:

— Ой, Петю, як це ризиковано! Будь обережнішим...

— Дрібниці, — відповів Лахман. — У нас, Ніночко, робота така...

Підійшов Юрій Лаврусь, — Слухай, Юро, тобі потрібні очуці? — несподівано запитав Петро.

Хлопець здивовано подивився на товариша.

— Так от. На площі Кірова над міською управою висить фашистська ганчірка. От і будуть нам очуці!

Друзі розсміялися.

— А на площі ми встановимо свій, рідний червоний прапор. Лаврусь зрозумів задум друга. Наступного дня Лахман, передаючи Лаврусью листівки, одержав замовлене полотнище, обгорнувся ним і поїхав в село Федорівку.

ТЕМНА листопадова ніч 1943 року. По селу носиться розгульний вітер, зі свистом пронизує голі верхів'яття дерев, зухвало жбурляє зарвану з покривелі солому. Цієї ночі пізно розійшлися комсомольці з явочної квартири де намітили плани своїх дальших дій...

Та як тільки в селі погас останній вогник, з Кіровограда за доносом зрадника несподівано нагрянув каральний загін німців. Поставивши машини біля сільської управи, гітлерівці з автоматами наперевіс крадькома почали оточувати будинки, в яких жили члени підпільної організації.

Групу застали зненацька. На квартирах партизанів фашисти все перерили, зірвали підлогу, заарештували господарів будинків. В ту ніч були знайдені: друкарська машина, радіопередавач, листівки, багато різної зброї. Заарештованим зв'язували дротом руки і приводили в сільську управу. Для допиту групи П. Лахмана з Кіровограда спеціально прибув есесівський офіцер.

— Ну, тепер ти будеш говорити, де партизани? — ехидно посмілюючись, запитав високий оберлейтенант, піднімаючи за підборіддя голову Петі.

Лахман зі зв'язаними руками дивився з-під лоба на гітлерівця, який вертів у руках «парабелум», і мовчав.

— Ну!.. Російська собака! — викрикнув розлючений фашист і вдарив комсомольця рукояткою.

— Сволота! — випалив Петро і кров'ю плонув гітлерівцю в обличчя.

Тоді озвірілі фашисти з виттям накинулись на вожака і його товаришів. Їх били прикладами, залізними прутами, ногами, всім, що потрапляло під руки. Нічого не добившись, фашисти напівживих поскидали їх на підводи і під завивання збудоражених собак на світанку вивезли в Кіровоград. Лахмана навіть прив'язали до підводи і приставили посилений конвой. Серед заарештованих були: Петро Лахман, Петро Залізняк, Петро Білявський, Коля Кукало та інші товариші, яких схопили в селі Федорівці.

7.

Вже зовсім близько було чути каюнаду наступаючих частин Радянської Армії. В грудні, буквално за декілька днів до визволення Кіровограда раптом зі скреготом відкрилися двері каюна.

— Ей, комсомольці, виході! — почувся хриплий голос наглядача в'язниці.

Оповідні, коли тріщав хрещенський мороз, напівроздягнугих і босих в'язнів вивели на подвір'я. Підійшла машина з відкритим бортом. Кільце варті зімкнулося.

— Прощайте товариші! Не поминайте нас лихом!.. Хай живе Червона Армія! — надирним голосом вигукнув хтось з підпільників.

Поривчастий морозний вітер підхопив слова і відніс їх кудись далеко-далеко...

Здрігнулася, заревіла автомашина, і повільно вийшла за ворота, залишаючи позаду себе чорний шлейф диму.

Патріотів вивезли в район Сахарівського моста і там надвечір у глибокому яру розстріляли.

Так, не піддавшись жахливим катуванням, прийнявши нелюдські муки в ім'я народу, віддали найдорожче на землі — життя вірні сини комсомолу Петро Лахман і його товариші.

*Батьківчино, мій краю
орлиний,
Не залишусь ніколи один,
Щирим серцем до тебе я лину,
Бо ти мати мені, а я — син.*

Як урочиста клятва, звучать і сьогодні ці слова з вірша П. Лахмана, який беззавітно любив рідну Вітчизну і до кінця днів своїх залишився її вірним сином.

Микола ГАЛИЧЕНКО,
с. Федорівка,
м. Кіровоград.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
16 вересня 1960 р. 3 стор.

Автомобіль „Запорожець“

ЩОДЕН автолюбитель, звичайно не залишить байдужим, коли побачить цю невеличку білу машинку. Довжина її—всього 3,33 метра, вага — 600 кілограмів. Але вона не так уже малопотужна. Чотири чоловіки, зайнявши зручні місця, зможуть за годину проїхати до 80 кілометрів!

Машинка ця — «Запорожець», дослідний зразок нового, Запорізького автозаводу. Зовнішнім виглядом вона нагадує «Москвича», але має конструктивні особливості. Наприклад, мотор у неї розміщений ззаду. Завдяки цьому вдалося спростити конструкцію і добитися зниження ваги.

«Запорожець» встановлений в одному ряду з іншими нашими автомобілями біля павільйону «Машинобудування». Екскурсоводи пояснюють, що Запорізький завод планує в жовтні почати серійний випуск таких машин.

Гірляндна ГЕС

ЕЛЕКТРИЧНА енергія, хоч і в невеликій кількості, дуже потрібна буває геологорозвідувальним партіям, а також людям, які освоюють малонаселені райони. Але де її взяти? Електростанцію швидко не збудуєш, прокладати лінії електропередачі — теж справа не легка, та й дорога.

Виручити в цьому випадку може гірляндна ГЕС, з обладнанням якої відвідувачі виставки знайомляться в павільйоні «Електрифікація СРСР». Уявіть собі невеличку річку, через яку натягнутий, як гірлянда, металевий трос з нанизаними на нього поперечними трубами (вінгеротами). Вони зроблені з жерсті і схожі на катушки. Турбіни твердо закріплені на тросі, що є як би їх спіль-

НА ВИСТАВЦІ ДОСЯГНЕНЬ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА

ним валом. Обертуючись від течії ріки, вони обертають трос, з'єднаний генератором. Останній починає працювати і дає струм.

Дуже просто обладнана ця надзвичайна гідростанція. Вона може бути встановлена навіть на річці з глибиною потоку 30 сантиметрів. При цьому не треба зводити греблю й затоплювати прилеглі землі. Зручно використовувати таку ГЕС для освітлення переправ, мостів, зарядки акумуляторів.

Розроблена гірляндна гідростанція інженером В. С. Блиновим. Обладнання її важить зовсім небагато — прикладно 100 кілограмів на кіловат потужності.

Ліс рубають — тріски... не летять

ЛІС рубають — тріски летять... З давніх-давен говорять так, коли, рубаючи будь-яку велику справу, неминуче несуть втрати. Порівняння це дуже вдале. Дійсно, якщо ділянку лісу на корені приймати за 100 процентів, то при рубанні його так званої стовбурної деревини одержується тільки 89 процентів. Решта — сучки, їх звичайно спалювали, а в багатьох місцях спалюють і зараз, щоби че-

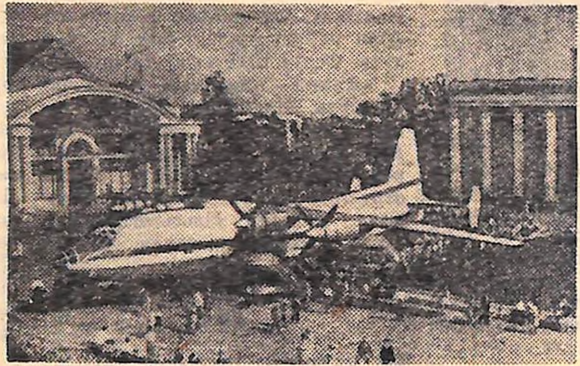
захарачувати місцевість. Відходи одержуються при розпилюванні колод, обробці пиломатеріалів.

На останній стадії, коли виготовляються столи, шафи, дівки і багато іншого, з пиломатеріалів тільки третя частина йде в діло, а дві третини — обрізки, тирса, стружка, тобто знову відходи.

Миритися й надалі з таким становищем — значило узаконожити величезні втрати. І ось спеціалісти знайшли вихід. Те, що було відходами, стало цінною сировиною для целюлозно-паперової, лісохімічної, гідролізної промисловості, для виробництва деревноволокнистих плит, будівельних деталей, штучних пиломатеріалів.

Про все це розповідається в павільйоні «Лісове господарство і лісова промисловість». Спеціальний стенд відведено для показу комплексного використання деревини. Тут представлені деревно-стрижкові плити товщиною 15 міліметрів, які піддаються будь-якій механічній обробці. Напис пояснює, що з 2,5 кубометра стружок і тирси можна виробити одну тону деревного борошна для виробництва пластмас. А одна тона тирси при виотворенні етилового спирту замінює 600 кілограмів зерна, або 2 тонни картоплі.

А. МЕДВЕДЕВ.

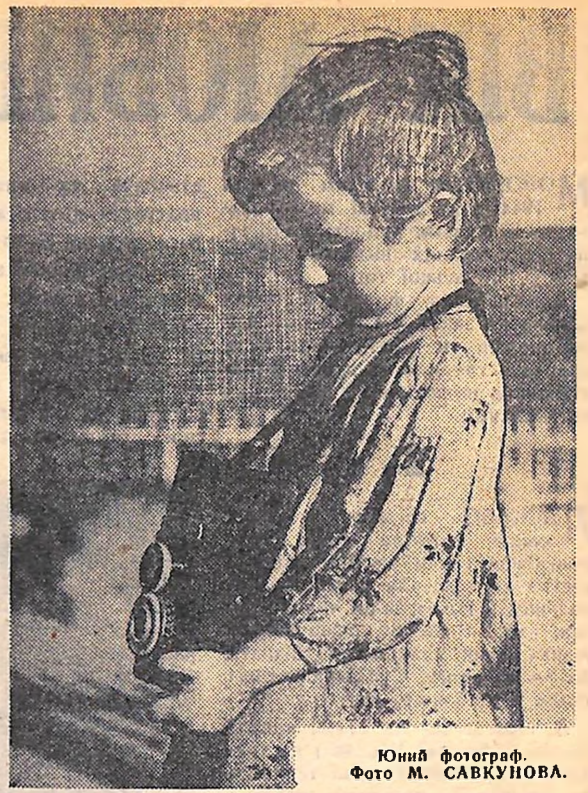
На футбольних полях

У Ново-Архангельську відбулася календарна гра на першість області між футбольними командами ДССТ «Колгоспник» с. Вільшанки і місцевими спортсменами. Гості грали більш злагоджено, проявили волю до перемоги, яку і здобули з рахунком 5:2.

А. СУБОТИНОВ.

Кубок області з футболу серед команд ДССТ «Колгоспник» завоювали долинчани у фінальній зустрічі з спортсменами Ново-Українки (1:0).

В. ГРИНДЕНКО.

Юний фотограф. Фото М. САВКУНОВА.

ЯНТАРНЕ НАМИСТО

ПРОЧИТАЙ ЦЮ КНИГУ

ТРИДЦЯТЬ років тому молодий нарцисст Микола Погодін бязко постукав у двері театру. Він приніс свій перший твір — п'єсу «Темп». Вона з великим успіхом пройшла в Москві і в багатьох містах Радянського Союзу. Слідом за «Темпом» з'явилися: «Пома про сокиру», «Після балу», «Мій друг», «Аристократи». Все було новим і незвичайним у цих творах. Драматург яскравими штрихами малював своїх сучасників — творців п'ятирічки: робітників, інженерів, директорів заводів і будов. Люди з ленінською хваткою, з сильними, вольовими характерами показувались в боротьбі, де старе руйнувалось, а молоде, юне, народжувалося і переможно йшло вперед.

З кожною новою п'єсою зрив і міцнів талант М. Погодіна. Особливо розквітнув він у драматичній трилогії про В. І. Леніна. Образ великого вождя показаний в усій різноманітності в п'єсах «Людина з рушницею», «Кремлівські куранти» і «Третя патетична». За ці твори видатний драматург у 1959 році був удостоєний Ленінської премії.

І ось в журналі «Юність», а незабаром в «Роман-газеті» за 1960 рік з'явився роман М. Погодіна «Янтар-

не намисто». Це перша проба сил драматурга в новому, незвичному для нього жанрі.

Перший прозовий твір М. Погодіна читається з неослабним інтересом. Як і в п'єсах, драматург дивиться на життя очима сучасника. В романі розповідається про наших юнаків і дівчат, про шляхи, які вони обирають, про те, як важливо своєчасно захистити молодь від розлітлого впливу міщанства.

Персонажі твору нам дуже близькі, вони стоять поряд з нами. Ось Іра Полінкова — героїня роману. Дівчина тільки-но розпрощалася зі школою. Допитливо шукає вона своє місце в житті. Іра розуміє, що щастя в праці, але чи тільки в ній одній? А кохання? Життя лише починається, і як нелегко в ньому розібратися.

По-молодому сильно і дзвінко звучить у романі тема кохання. Яке воно складне, як важко розвивається у взаємовідносинах Іри й Володимира. Скільки гарячих, примхливих почуттів — чистих і прозорих, наче весняний дощ.

Саме в коханні і в праці перетворюється і росте людина. Складну боротьбу переживає Іра. З одного боку Володька — грубуватий

хлопець, з низьким рівнем культури. Але за його зовнішньою грубістю ховається чесна і чиста душа.

А поряд — блискуче вихованій, привабливий, з прекрасними манерами Ростік. Як він одягається! Один блакитний костюм чого вартий! Нелегко зразу пізнати справжнє обличчя цього хамелеона. Ось чому читач радіє, що Ірина зробила вірний вибір. Люди різного виховання, різного темпераменту — Володимир та Іра — діти соціалістичного ладу, і шлях у них один. На шляху цьому лежить липке міщанство, яке бруднить красу людської душі. М. Погодін застерігає, він заклинає зі всією пристрасністю свого таланту боротися проти цього ганебного явища минулого.

Майстерно виписаний в романі образ дяді Ірини Івана Єгоровича. Комуніст з 1917 року, персональний пенсіонер, він зберіг бунтарський дух юності. Йому ворожа байдужість.

Дружина Івана Єгоровича — Ніна Петрівна з перших сторінок твору не викликає симпатії. І лише значно пізніше починаєш помічати, скільки прихованого тепла в цій жінці.

Дуже зло, на межі сарказму показує М. Погодін світ, в якому живуть міщани. Надзвичайно типовий образ лікаря-гомеопата Олени Василівни Крахіні і її сина Ростіка. Все життя цих людей — у закордонних лахміттях, в зовнішньому блиску, за яким ховається убогість думок.

Роман М. Погодіна — талановитий, глибокий твір з яскравими, соковитими образами. Весь він від початку до кінця диша великим оптимізмом і поетичністю, вірою в комуністичне завтра.

О. ГУДАЛОВ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ЦІ ВЧЕНІ ТРУДИЛИСЬ В НАШОМУ КРАЇ

У ДОРЕВОЛЮЦІЙНИЙ час на території нашого краю працювало багато визначних вчених, дослідників, винахідників, які своєю працею внесли значний вклад в історію вітчизняної науки. Ще в середині XVIII століття генерал-губернатор Новоросійського краю Мельгунов недалеко від Єлисаветграду вперше проводив археологічні розкопки скіфського кургану.

Академік-археолог Ястребов наприкінці XIX століття на території Єлисаветградського та Александрійського повітів розпочав археологічні дослідження скіфських та слов'янських поселень. Ястребов був одним із засновників Єлисаветградського музею.

Наш земляк — піонер електрозварювання Микола Миколайович Бенардос — відомий далеко за межами Батьківщини. З його допомогою у березні 1880 року в місті Єлисаветграді було вперше застосовано електроосвітлення з допомогою свічки Яблочкова і лампочки нажарювання Лодигіна. І лише через декілька років після

історичної події американський вчений Едісон використав винахід Лодигіна для створення своєї лампочки.

Більше тридцяти років працював викладачем природничих дисциплін Єлисаветградського земського реального училища Гаврило Якович Блізнін. Тут він вперше на півдні Росії заснував метеостанцію, склав перший атлас метеорологічних таблиць Херсонської губернії. Блізнін вивчав зв'язок між погодними явищами і урожайністю сільськогосподарських культур, написав багато робіт — консультацій для хліборобів щодо підвищення врожайності зернових і технічних культур. За визначні заслуги в вивченні клімату півдня Росії Гаврило Якович був обраний членом-кореспондентом російської Академії наук, а також членом товариства природознавців Новоросійського (нині Одеського) університету. Блізнін декілька разів нагороджувався за свої праці золотими і срібними медалями.

В. КАЛІНИЧЕНКО, начальник обласного державного архіву.

На Виставці передового досвіду в народному господарстві УРСР.

На знімку: швидкохідний повітряний лайнер «АН-10».

Фото Ю. Мосенжинка і К. Шамшина.

НАГОРОДИ ЦК ВЛКСМ переможцям олімпійських ігор

У книзі пошани ЦК ВЛКСМ з'явилися нові записи. Рішенням секретаріату Центрального Комітету комсомолу за завоювання звання чемпіона XVII олімпійських ігор сюди занесено імена наших спортсменів — юнаків і дівчат, які здобули блискучу перемогу на Олімпіаді в Римі.

Кавалери олімпійських медалей — гордість і слава молодого покоління радянських людей, всього нашого народу, вихованці ленінського комсомолу — вони вписали чудову сторінку в історію вітчизняного і світового спорту.

До книги пошани ЦК ВЛКСМ занесені Віктор Капітонов, Антоніна Середина, Марія Шубіна, Леонід Гейштор, Сергій Макаренко, Віктор Жданович, Іван Богдан, Віра Крелкіна, Автанділ Корідзе, Олег Караваєв, Ельвіра Озоліна, Роберт Шавлакадзе, Тамара й Ірина Пресс, Володимир Голубничий, Юрій Си-

сін, Юрій Рудов, Марко Мідлер, Герман Свешников, Василь Руденков, Валентин Борейко, Олег Голованов, Вячеслав Іванов, Тетяна Петренко, Олександра Забеліна, Людмила Шишова, Валентина Растворова, Галина Горохова, Валентина Прудскова, Ніна Пономарьова, Олег Григор'єв, Олександр Гущин, Тімур Пінегін, Федір Шутков, Людмила Шевцова, Євген Мінаєв, Сергій Філатов, Віктор Шамбуркін, Петро Болотников, Віктор Цибуленко, Віктор Бушув, Софія Муратова, Поліна Астахова, Маргарита Ніколаєва, Лідія Іванова, Тамара Люхіна, Аркадій Воробйов, Альберт Азарян, Юрій Власов, Олександр Курінов.

Лариса Латніна і Борис Шахлін занесені до книги пошани за завоювання звання абсолютного чемпіона олімпійських ігор з гімнастики.

Всі спортсмени, які стали чемпіонами, одержать також почесні грамоти Цен-

трального Комітету комсомолу.

Велика група учасників удостоєна Почесної грамоти ЦК ВЛКСМ за завоювання призового місця на XVII олімпійських іграх.

Досягнення спортсменів-олімпійців увійшли в літопис чудових діл молодих патріотів нашої соціалістичної Батьківщини.

(ТАРС).

ЧИ ПЕРЕДПЛАТИЛИ ВИ

свою обласну молодіжну газету „МОЛОДИЙ КОМУНАР“

на 4-й квартал 1960 року? Передплата приймається у всіх конторах і відділках зв'язку колгоспними і відомчими листоношами, а також громадськими уповноваженими на підприємствах, в установах, колгоспах, радгоспах, РТС.

Передплатна ціна на 3 місяці — 7 карбованців 80 коп.

Обласний відділ „Союздруку“.